

[Kalnæs]

for stort. Men der er vel ingen, der kan mene, at det tidspunkt er inde nu.

Vi mener, at på længere sigt skal vi frem til at have en væsentlig større offentlig deltagelse end de 20 pct., der tales om her, og vi mener, at man også skal prøve at forhandle sig frem til større deltagelse end de 20 pct., men det helt afgørende er, at staten – i dette tilfælde altså D.O.N.G. – er med alle vegne. Så må vi efterhånden prøve at arbejde os frem til lignende ordninger, som man har i Norge, hvor der er 50 pct. offentlig deltagelse.

Ser vi på de øvrige vilkår i koncessionerne, mener jeg nok, at der er mange af de vilkår, som er foreslået, som forekommer rimelige. Den glideskala, der er foreslået for statslig deltagelse i indvindingen og for produktionsafgiften, forekommer rimelig. Det gælder også de blokstørrelser, man lægger ud med, og det drejer sig om den vægt, man lægger på videreuddannelse og på arbejdsprogrammer og sammenkobling af lovende blokke med mindre lovende blokke.

Der er lagt op til, at den andel af olien, som staten får gennem sin deltagelse, skal der være køberet til for de øvrige deltagere i konsortiet – og endogså købepligt. Jeg mener, det er noget, man nok kan forhandle om. Det kan vel nok være rimeligt i nogle tilfælde, men at have det som et generelt vilkår synes jeg ikke er nogen god idé.

Maisted (FP):

Jeg siger tak for ministerens redegørelse og er tilfreds med den på ét punkt nær, nemlig at vi skal have statslige selskaber engageret i indvindingen af kulbrinter. Det kommer selvfølgelig ikke bag på ministeren.

Jeg synes også, det er en god ting, at det bliver præciseret, at der bliver tale om danske selskaber – altså at de virksomheder, der vil lave en indvinding af kulbrinten her i Nordsøen, reelt har status som danske virksomheder.

Må jeg sige til hr. Poul Nielson i anledning af hans bemærkninger om, at vi har erfaring for at forære det hele væk, så nu skal vi passe på: ja, socialdemokratiet har mange erfaringer i denne sag. Jeg mener, det er stærkt overdrevet, hvis hr. Poul Nielson vil antyde, at der er mulighed for at forære noget væk i den sammenhæng i dag.

Til venstre vil jeg godt sige, at deres udtalelser om privatisering er jo kun en understregning af den faneflugt, der sker – hvis man skal forstå privatisering på den måde, at staten ikke skal påtage sig nogen opgaver, private virksomheder kan løse. Det offentlige engagement, som selvfølgelig er meget vigtigt, bør udelukkende dreje sig om at få det størst mulige beløb i statskassen ud fra forretningsmæssige synspunkter. Staten har en vare at sælge, og den skal af hensyn til skatteyderne sælges til den bedst mulige pris. Til det formål har vi jo en skrap skattelovgivning, kulbrinteskatten, vi kan opkræve royalty, produktionsafgift og arealafgift og engangsgebyrer. Det vil sige, at hele instrumentet er til stede for at opkræve, hvad forretningen overhovedet kan bære. For at få det udført har vi jo både eksperterne fra energiministeriet og eksperterne i skattevæsenet, der bestemt ikke er at foragte i den sammenhæng. Jeg føler mig overbevist om, at de har både alle mulige og umulige kontrolmuligheder for at sikre, at staten får sin andel af det overskud, der kan komme fra kulbrinteudvindingen i Nordsøen. Det vil altså sige, at man kan sikre sig fra statens side både på indvindingssiden og på indtægtssiden.

Derimod er der ikke ét fornuftigt argument for at lade statslige selskaber indtræde som forretningspartnere i de selskaber, der får udvindingsrettighederne. Enhver ekstra byrde, man pålægger de private virksomheder, fordi staten lader et statsselskab indtræde som partner på favorable betingelser, er blot at betragte som en ekstra skat, man pålægger de private virksomheder. Man har rigelige muligheder på de andre områder, både med glideskala og produktionsafgift og hvad ved jeg, for at sikre at man får det, forretningen kan bære. Det vil også sige, at ethvert indtægtstab, man påfører de private selskaber på grund af statsselskaberne, tager de private virksomheder højde for, når de skal indgå denne kontrakt. Det, der er interessant i denne sammenhæng, bliver jo næste runde, når vi ser, hvor langt man overhovedet er i stand til at forhandle sig igennem med de interesserede parter ud fra den model, vi har fået præsenteret.

Skatteyderne er helt sikre på, at de kommer til at betale for opbygningen af statsselskaberne. Skatteyderne skal betale for uddannelse og lønninger til mange tusinde